

Inserati se jemljejo
zastonj.

v lažnjivi obleki.

Velja 10 kr.

Izhaja, kedar ga je volja.

Rokopisev ne potrebuje in ne daje nazaj, anonimnih naznanil ne sprejema.

Odgovorni vrednik: Slovenski duh.

Bralcem!

V kratkem času svojega življenja pridobil si je „Brencelj“ jako veliko prijateljev ne le v svojem, ampak tudi v nasprotnem šotoru. Kedar izletí, brž planejo po njem liberaluhi, ga pazljivo prebirajo in drug drugemu razjasnujejo. Nekteri so se jeli učiti v ta namen slovenski jezik, in kar bi najboljše šole ne dosegle v letih, dosegel bo „Brencelj“ v mesecih.

Ni tedaj čuda, da se „Brencelj“ nosi ošabno in ponosno in se pečá le s tistim, kateri si ga naročí; čeravno siten mrčes ne sili se nikomur, leté memo ga piči, potem pa zgine ko kafra, še Dežman ga s svojimi principi ne more vjeti. Varujte se ga!

Šesti „Brencelj“ se bo izlegel 17. aprila.

Vredništvo.

Privilegije.

Ministerstvo v Blatni vasi je podelilo sledeče privilegije:

20. marca.

Vredništvu „Laibacherice“ za črke **i. t. d.**, ktere pomenijo odslej vsa narodna društva; za prav malo časa.

Gosp. A. Dimitz-u za posebno umetno sestavljen aparat, v katerem se slišijo le klici „Hoch“, če tudi vse krič „Slava!“ in „Zivijo!“

24. marca.

„Tagblatt-u“ za mašino, ktera ima čudno lastnost, da šteje pri zborih liberaluhov vsako osebo za pet ali še več; veljá za čas konšt. zborov.

Neuradni del.

Oh!

Božja milost vstvarila je „Brenceljna“ v srditi jezi, kajti vsaka živalica ima kako veselo uro, še Turniček najde zrno, celó gosp. Kasmacher in njegov pudelj včasih dobro večerjata in junak iz Blatne vasi ni še vse zdrave človeške logike zgubil, tudi gosp. Pisker zakroži včasih, čeravno redko, kako pametno, in Š. Opica najde vendar le kak

škandalček; le „Brencelj“ je nesrečna stvar. Vselej, kedar se poteguje za svoja ljubljena, turnarjevo in konšt. društvo, blamira se, da je groza in da bi še tako lačen pajk ne dotaknil se njegovega mesa.

Komaj je ozdravil po prvi blamaži, ko ste tako malo marali za po njemu priporočene kandidate, že ste ga zopet neizrečeno osramotili. Kaj vendar mislite? Bo li „Brencelj“ vtaknil vsako blamažo v žep, ko Dežman? Je li to plača njegova, da Vas povsod zagovarja in se za Vas lasá s Slovenci? Nehvaležni liberalni rod, kedaj boš čislal tvoje zastopnike in dobrotnike!

Kaj ste storili! „Brencelj“ se sramuje do petá, ne upa si revče na ulice, vse kaže na-nj, vse muhe se mu posmehujejo, rekoč: „Ta je tista prismoda, ki zagovarja liberaluhe in njihove otroke. Sram naj ga bo!“

Kdo Vam je neki ukazal, o prihodu našega svitlega cesarja pozabiti baklje v mestu! Ni li „Brencelj“ frčal od hiše do hiše in opominjal, da si jih preskrbite? A Vi slepci, ki ste rojeni med kapitalom, vzeli ste s sabo le „lešerbe“ inteligencije, misleči, da bodo svitlejše od bakelj Sokolov. „Brencelj“ bil je sramote bled, ko Vas ni bilo nikjer videti. Še le ko ste hitro poslali po pozabljene baklje, se

Vas je videlo nekaj. Oh, da bi bili ostali dalje v temoti!

„Brencelj“ si je bil svest, da ima za sabo veliko množico; ko pa prešteje vrste svojih ljubčkov, najde jih ravno $25\frac{1}{2}$!! In kako ste se obnašali! Sokolovi in nacijonalni „Slava!“ in „Živijo!“ predrli niso le stene cesarskega voza, ampak celó Beustu ušesa; kje so bili pa Vaši „Hoch!“? Čulo se je le neko čivkanje, ko od podzemeljskih „špičmohov“ ali ponočnih netopirjev. Vas je morda grlo bolelo? „Brencelj“ je bil pripravil vsakemu pet jajc, izpili ste jih, pa vendar Vas ni bilo slišati! — Vaše sveče so svetile ko „bochštekelci“ starih bab o Svečnici! So ti mar bogatinci in kapitalisti, ki si pri taki slovesnosti ne morejo kupiti ponosnih bakelj?

Iz železnice nazaj vlekli ste se ko ponočni strahovi ali tatovi, ki se bojé bičev; videlo se je, ko da bi se vračali iz pokopališča. In vso to sramoto tiho požirate! Res je, da ste požrli na železnici trd in grenek krhelj, kajti pomilostenje Ježičanov, kateri so Vam po svetu toliko slave pridobili, Vam ni bilo volji, bila je strašna zaušnica, kateri ste se hotli begoma vmakniti; a vendar, pošten libe-

raluh ali turnar nikdar ne beží, če ni nevarnosti, pogumen je, kedar ni sovražnika; če Vas je le pet, ne vstrašite se najhujšega Slovenca, kedar je policija za hrbtom. Zakaj neki ste se vlekli tako tiho v mesto nazaj? Saj ni bilo družega za Vami, ko fantiči, ki so Vam slavo žvižgali in Vas spremili na dom.

„Brencelj“ se Vam tedaj zahvaluje za butaro sramote, katero ste mu vnovič naložili. Obljubi Vam, da Vas ne bo nikdar več zastopal in Vas izlekel iz nobene mlake, če blat, iz katerega Vas izleče, ostane njemu. Ako Vas ni ponosno število, da prekosite nacijonalce v vsakem obziru, poberite se nazaj v „rajh“; žab, ki le kvakajo in z ragljanjem strašijo, „Brencelj“ najde zadosti v vsaki mlaki, ni mu potreba tevtonskih krot. In da bi vsaj tedaj kvakale, kedar je čas!

Žalostna dôba je napočila za „Brenceljna“. Na konšt. ognjišču se je bil nedavno spekel, zdaj je skoro vtonil v turnarjevi vodi. Liberaluhi, Dežmanovci, Tagblattovci in vse konšt. močí usmilite se ga, kajti ako ne najde pri Vas pomoči, pobegne v nacijonalni šotor; v tej sramoti ne mara dalje živeti.

Konšt. „Brencelj.“

Feljton.

Mameluški zbor.

Predsednik g. K. Renegat pozvoni s zvoncem inteligencije in konstatira, da je cel zbor konstitucionalen.

Gosp. Š. Opica teče hitro po kotih dvorane in zamaši vse mišje luknje; potem vidi nekaj pesov, in jih hoče zapoditi, ker nimajo niti konšt. svetinj, niti vstopnic. Po kratkem pričkanju z dr. Käsmacherjem, kateri trdi, da je njegov pudelj konstitucionalen — kajti ume prav dobro nemški, le ne govori še ne — in da ga bo kmalu tudi vpisal, se dovoli kužku majhina „pručica“, kjer se moško vsede.

Gosp. prvosednik poprime tedaj besedo: „Slavna inteligencija! Ker je dostojno število udov zbranih, pričnem sejo. Gosp. poročevalec prve točke bo govoril.“

Poročevalec Pisker: Slavna gospôda inteligencije! Davno se je čutila že potreba, da se napravijo nemške šole ne le za deco in mladino sploh, ampak celó za vrabce in kužke. Res človeka jeza zgrabi, če na strehah ne sliši družega ko v eni meri le „čiv, čiv!“ Dozdeva se mi včasih to čivkanje ko posmehovanje naše nemščine. V našem obzidju imamo izurjenega pevovodja, kateri bo gotovo za primerno plačo pripravljen, prevzeti to nalogo. Predlagam tedaj: Slavni zbor naj sklene, da se napravijo brž ko mogoče muzikalne šole

za vrabce, šinkovce in kavrane, katerih vodstvo naj prevzame filharmonično društvo. (Se enoglasno sprejme. Vrabci na oknih se posmehujejo.) Prvi predlog je tedaj sprejet, stavl bom družega. Žalostno je videti, kako klavrno hodijo naši pudeljni, pinči in druge spake. Dolžnost naša je, skrbeti tudi za blagor teh sirot, ktere bi se zamogle same zagovarjati, ako bi se navadile jezika. Prepričan sem in tudi vsak izmed Vas, slavna gospôda! da bistrournne živalice umejo vsaj nemški jezik, kajti slovenskega že lajajo. V tem mnenju me podpira beseda znanega uradnika v Ipavi, kateri je rekel, „da človek, ki ne zná družega ko nemški, je podoben pesu, ki zná le lajati“. Beseda le, ki se mi zdi jako pomenljiva, kaže tedaj, da je pes zmožen, ne samo lajati, timveč tudi govoriti, kajti kaj družega se ne dá misliti. Strmim, da še nihče ni razumel tega izreka bistrournnega moža, nihče se še poprijel te ideje. Slavna gospôda! Ako prikimate mojemu predlogu, prepričan sem, da nam bodo vsi pinči in pudeljni slavo — ne lajali, ampak vriskali, da ne bo nijeden nas več popadel, timveč njihov srd se bo obrnil proti Slovencem in potem bomo kmalu znebili se teh nasprotnikov. Tedaj predlagam: Slavni zbor naj sklene, da se napravi vseučilišče za naše kužke in da se izroči nadzorništvo znanemu pismouku v Gradišu. (Se enoglasno sprejme. Käsmacherjev pudelj se veselja prekucne in laja,

Dopis.

Iz Kranja. Δ Kranjsko mesto ni najmanjše med mesti kranjske dežele, naše fige slovijo po celem svetu in vendar ne črhne „Brencelj“ ne besedice o naših zadevah. Bliža se važen čas, volitev novega poslanca je pred nosom. Veliko kandidatov se nam je že ponujalo. „Novice“ nam priporočajo čisto neznanega gospoda dr. J. Razlaga. Nam niso znane niti zasluge niti blamaže tega gospoda, ne vé se, je li doktor á la Kasmacher, ali á la Turniček. Čujte tedaj naš sklep, ktereга smo storili, ko smo brali zasluge gosp. Turnička. Revče se smili celemu svetu; čeravno je dirjalo na Dunaj, tam med govorom krvav pot potilo in prineslo toliko blamaž svojim pajdašem, da je konšt. društvo preskrbljeno ž njimi na vse večne čase, so ga zagnali iz mestnega odbora, in nehvaležneži se mu celó posmehujejo! Ker se ga nihče ne usmili, ga bomo mi vzeli pod svoje perute in postavili za kandidata našega mesta. Volilci, volite ga eno glasno, kajti zadovoljen je z enim glasom, v Ljubljani še tega ne dobí. Ako ga volite, imate v deželnem zboru izurjenega govornika, iskrenega Slovenca in up, da zgubi vse pravde, ktere bo pričel zoper vas. On je neodvisen, ne

ko da bi bil stekel. Vse skoči na stole, mize in še višje.)

Predsednik (na mizi): Kedar se glasuje za predlog, ki tiče kakega uda, je pravilno, da se tisti ud odstrani. Gospod ravnatelj, opominjam Vas Vaše dolžnosti.

(Ravnatelj Š. Opica skoči iz stola in skuša s koščekom sladkorja privabiti pudeljna; a ta se mu zaletí med noge, tako da doktorček na njem obsedí in jahaje dirja iz dvorane. Zunaj slišati je velik hrup, deca dere vriskaje za neznanu prikaznijo. Zbrani udje poskačejo iz stolov in miz in se zopet vsedejo.)

Predsednik: Ker ravnatelja ne bo menda več nazaj in brez njega ne moremo pretresati družih toček programa, sklenemo sejo. Ima še kdo kaj omeniti? (Turniček pomolí dva prsta kviško.) Gosp. Turniček se je oglasil.

Turniček: Ne vem, gospôda, da mene vedno prezirate. Nikakoršne stopnje mi ne izročíte, povsod padem čez rešeto. Izročíte mi vsaj nadzorništvo ravnokar sklenjenih dobrodelnih inštitutov! (Zapazi, da vse dere iz dvorane in ga pustí samega.) O britka osoda! Bom li kdaj kaj družega dosegel ko blamaže? (Vzame žemljo iz žepa in jo grize odhajaje. *)

*) Vsled sklepov v ti seji raznaša se po celem mestu adresa, ktero podpisujejo vrabci in pudeljni, da se pošlje pesoljubnemu govorniku. Opomba „Brencelja“.

visí na principih, ne drží se posebnih pravil, poštenjak je od nog do glave, kajti na glavi ima pošteno pinjo, škornje pa so tudi iz poštene telečje kože, iskren domoljub, dokaz temu dovedanje blamaže za domovino, pogumen zastopnik pravic svojih klientov, nobena zguba pravde ga ne vstraši, in slednjič ga je „Brencelj“ posebno priporočal že Ljubljčanom. Kdor pa je „Brenceljnov“ prijatelj, je vrl mož, tedaj, Kranjci, volite ga in dajte mu plače za njegov izdatni trud 3 klobase — kranjskih fig!

Lokalno.

!—! (Konšt. društvo) je unidan zopet sedelo, ne, skakalo je, kajti predmeti bili so jako razkačljivi. Gosp. Kmet izročil je peticijo klobučarjev, kteri so se vprli, ker nočejo delati tako visokih pinj, kakor jih nosijo konštitucionalci; vzrok temu je nesreča, ktera se je nedavno zgodila. Dr. Kasmacher si je naročil novo pinjo; ko pa je zlezal klobučar na lestvico, da naredí pinji streho, mu spodletí, revče pade iz višave in se vbije. — Se vé da je društvo vrglo to peticijo v koš, kajti take malenkosti ne ovirajo blagega namena pinj. — Potem poroča gosp. dr. Š. Opica o svojem poslu. Pridnega in vdanega možiceljna je poslalo namreč društvo na kmete, ker je mislilo ločiti šole od cerkve. Možicelj je vohal povsod in poroča, da ni nikjer našel šole zedinjene s cerkvijo; povsod je oddaljena vsaj pet sežnjev. Ker se to poročilo zdi nevrjetno, voli se odbor, da to reč bolj na tanko pozvé. Pridnemu poslancu pa se podelí red srčka iz „lecta“, s tem pogojem, da ga ne smé snesti. Ostale točke, ki se niso mogle rešiti zavoljo pozne ure, prihranijo se za prihodnjo sejo, v kteri bo gosp. profesor Heurich pretresal dozdej ne še rešeno vprašanje: Zakaj teče Ljubljanica navzdol in ne navkreber?

č-č (Velik hrup) je napravil včeraj pošten Hrvat, kteri je prignal čedo „pujsk“ na somenj. Gredé memo kazine, vrže svoji čedi iz bisage želoda na tla. V tem trenutku se vdere četa želodarjev iz vrat kazinskega sloopja; ko v gledajo žlahno pičo, jamejo se trgati s „pujski“ in poberó tudi Hrvatu ves želod iz bisage. Kakor se sliši, je ubožec tožil hudodelnike.

!Š! (Društvo turnarjev) bo v kratkem, da zamore hoditi iz mesta brez nevarnosti, osnovalo železnico od kazine po zraku na grad. — To društvo je tudi sklenilo staviti spomin slavne zmage na Ježici in sicer v kazini; le o tem so še razdeljena mnenja, ali bo stal na dimniku kazine ali pod kapom.

— (Slišimo iz gotovega vira), da se bo konšt. društvo do zadnjega parklja vpisalo katoliškemu društvu in da se je ta reč že jela v pretres jemati. Po tem takem bo postal gosp. Dežman predsednik katoliškega društva. Nedavno ga je videl nekdo lastne in konšt. društva grehe v Ljubljano stresati, ktera je potem tako narastla, da je stopila čez bregove.

* (Zakaj so možje krog vodnjaka na velikem trgu okamnjeni?) To vprašanje rešil je gosp. prof. Pisker s tem, da je našel v zgodovinskih bukvah stran, kjer se bere, da so ti možje bili prvi ljubljanski Slovenci in so bili po Nemcih tiste dōbe v kamnje spremeneni. Morda čaka gospode sedanje slovenske stranke enaka osoda; potem bodo sami sebi spomine stavili. „Kaj pa bo z Dežmanovci?“ bo vprašal kdo. „Te bodo čez kakih sto let ali pa še prej prodajali „lectarji“ na Miklavžev večer za parkeljne“.

Vprašanje.

— Ježiški fantje so pomilosteni; kaj pa bo z mano? Sem li tudi jez pomilosten?

Dihur,
ki je šuntal Ježiške fante.

„Brencelj“ in njegov rod naznanja s tužnim srcem žalostno novico, da bo zgubil v kratkem svojega največjega prijatla in rednika, gospoda

K. Regenmož-a,

kteri se bo, ako se sme verjeti najnovejšim ljubljanskim čenčam, podal na Dunaj v ondotno muzejo. Ali ga bodo tam odrli in nabasali njegovo kožo, da bo v svarjenje in poduk prihodnjim narodom, ne vé „Brencelj“, tedaj je jako v skrbi zaradi osode svojega največjega dobrotnika.

Liberalni „Fortschrittsgeist“, ki teče vsem Slovincem hlače merit, ker se je na železnici 20. marca tako silno spekel.

NAZNANILA.

Na prodaj
je nekaj prav lično spletenih

„korbic“.

Kje? pové

tajnik „Sokola“.

Turniček,

poslanec liberaluhov pri ministru na Dunaji.

Ljubljanski turnarji.

Podpisano društvo naznanja, da je po grozovitem, ponosnem vspehu na železnici nesrečni dan (20. marca) sklenilo v praksi prav rudeče tiskati; tudi ne bo imelo več doseďanjega po-zdravljnja „Gut Heil“, tince od-slej „Schlecht Heil!“

Naznanilo.

100 goldinarjev

tistemu, kteri mi naznani kako „banko“, pri kteri je brezplačna stopnja tajnika izpraznjena.

Tiček.